

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 21 sierpnia 2023 r.

DIH-3.707.53.2023.MB

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

DECYZJA DIH - 3.70.2023

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775 z późn. zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706 z późn. zm.) oraz art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c) ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1622), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 19 maja 2023 r. (nr akt: DP.8361.8.2023), na mocy której przedsiębiorcy INFORES PoBo sp. z o.o., sp.k. z siedzibą w Przemysłu wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 500 zł (słownie: pięć tysięcy pięćset złotych) z tytułu:

- niedopełnienia obowiązków wynikających z art. 37 ust. 4 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym poprzez nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży INFORES PoBo sp. z o.o., sp.k., informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy, tj. w zakresie:
 - nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił funkcję co sprzęt sprzedawany (art. 37 ust. 1 ww. ustawy);
 - nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile ten sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony przez kontrolowanego (art. 37 ust. 2 ww. ustawy);
 - nieodpłatnego przyjęcia w sklepie, którego powierzchnia sprzedaży sprzętu wynosi co najmniej 400 m², zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych (art. 37 ust. 3 ww. ustawy);
- nieumieszczenia, wbrew art. 39 pkt 2 ww. ustawy, w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu,

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

Uzasadnienie

W dniach 27 i 30 stycznia 2023 r. inspektorzy reprezentujący Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (zwanego dalej: „Podkarpackim WIIH”, „organem pierwszej instancji”), działając na podstawie upoważnienia nr DP.8361.8.2023 z 27 stycznia 2023 r., przeprowadzili kontrolę w punkcie sprzedaży należącym do przedsiębiorcy [xxxxxxxxx

xxxxxxx xxxxxxxxxxx xx] (zwanego dalej: „stroną”, „stroną postępowania”, „przedsiębiorcą”).

Zgodnie z art. 48 ust. 11 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2023 r. poz. 221 z późn. zm.) (zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”), nie dokonano zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli, ponieważ kontrolę przeprowadzono m.in. na podstawie bezpośrednio stosowanych przepisów prawa Unii Europejskiej.

Kontrolowany przedsiębiorca oferował do sprzedaży sprzęt elektryczny i elektroniczny.

W dniu rozpoczęcia kontroli ustalono, że przedsiębiorca wbrew ciążącemu na nim obowiązkowi wynikającemu z art. 37 ust. 4 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1622) (zwanej dalej: „ustawą o zużytym sprzęcie”), nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji, o których mowa w art. 37 ust. 1-3 ustawy o zużytym sprzęcie, a wskazujących że:

- dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany,
- dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony,
- dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Dodatkowo inspektorzy w toku kontroli stwierdzili, że przedsiębiorca nie wywiesił informacji, o punktach zbierania zużytego sprzętu, co narusza art. 39 pkt 2 ww. ustawy.

Członek zarządu złożył oświadczenie, w którym wskazał, że „informacja o odbiorze zużytego sprzętu i punktach odbioru takowego w okolicy była umieszczona w części działu sprzedażowego w dziele serwisu i odbioru sprzętu” (załącznik nr 4 do protokołu kontroli). Jednakże ani inspektorzy Inspekcji Handlowej, ani żadna z obecnych w trakcie kontroli osób będących pracownikami przedsiębiorcy nie potrafiła wskazać miejsca uwidocznienia informacji wymaganych przez ustawę o zużytym sprzęcie.

Stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości zostały usunięte przed jej zakończeniem.

Wszystkie ustalenia kontroli zostały zawarte w protokole kontroli DP.8361.8.2023 z dnia 30 stycznia 2023 r. wraz z załącznikami, do którego uwag nie wniesiono.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, na podstawie art. 61 § 1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775 z późn. zm.) (zwanej dalej: „Kpa”), Podkarpacki WIH zawiadomieniem z dnia 19 kwietnia 2023 r., poinformował przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w trybie art. 91 pkt 25 oraz art. 91 pkt 26 lit. c) ustawy o zużytym sprzęcie, z tytułu niedopełnienia obowiązków wynikających z art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ww. ustawy, w należącej do przedsiębiorcy placówce handlowej. Jednocześnie poinformowano przedsiębiorcę, że zgodnie z art. 10 § 1 oraz art. 73 i art. 79 § 2 Kpa w każdym stadium postępowania strona

ma prawo czynnego udziału, wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów, przeglądania akt sprawy, jak również brania udziału w przeprowadzeniu dowodu.

W dniu 19 maja 2023 r. Podkarpacki WIIH, na podstawie art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c), ustawy o zużytych sprzęcie oraz art. 104 § 1 Kpa, wydał decyzję na mocy której, przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 500 zł (słownie: pięć tysięcy pięćset złotych), z tytułu:

- niedopełnienia obowiązków wynikających z art. 37 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym poprzez nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży [xxxxx xxxxx xxxx xxx xxxxx] informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy, tj. w zakresie:
 - nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił funkcję co sprzęt sprzedawany (art. 37 ust. 1 ww. ustawy);
 - nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile ten sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony przez kontrolowanego (art. 37 ust. 2 ww. ustawy);
 - nieodpłatnego przyjęcia w sklepie, którego powierzchnia sprzedaży sprzętu wynosi co najmniej 400 m², zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych (art. 37 ust. 3 ww. ustawy);
- nieumieszczenia, wbrew art. 39 pkt 2 ww. ustawy, w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu.

Decyzja została doręczona stronie 22 maja 2023 r.

W dniu 19 czerwca 2023 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji”) otrzymał za pośrednictwem Podkarpackiego WIIH odwołanie od ww. decyzji. Strona wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji i odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej lub uchylenie decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez organ pierwszej instancji.

Zaskarżonej decyzji strona zarzuciła naruszenie przepisów mających istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

- art. 7, art. 8, art. 77 § 1 Kpa poprzez nierozpatrzenie przez Podkarpackiego WIIH wszechstronnie oceny całego materiału dowodowego (informacji z KRS oraz informacji uzyskanych w czasie kontroli), a w konsekwencji złamanie zasady prowadzenia postępowania w sposób budzący zaufanie strony do władzy publicznej, polegające na nierozważeniu w sposób prawidłowy zakresu naruszenia, okresu trwania naruszenia oraz stopnia szkodliwości naruszenia, co doprowadziło organ pierwszej instancji do wydania nieprawidłowego rozstrzygnięcia i wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej,
- art. 189 f § 1 pkt 1 Kpa poprzez jego niezastosowanie w sytuacji kiedy strona jeszcze w pierwszym dniu kontroli tj. przed zakończeniem postępowania zaprzestała naruszenia prawa umieszczając - przenosząc wymagane informacje wynikające z ustawy o zużytych sprzęcie na salę sprzedaży z działu serwisu oraz w sytuacji, kiedy waga naruszenia prawa jest znikoma, biorąc pod uwagę okoliczności faktyczne sprawy, a dotyczące okresu trwania naruszenia oraz stopnia szkodliwości naruszenia, które winny być uznane za nieistotne z punktu widzenia negatywnych następstw dla wartości podlegających ochronie.

Ponadto strona wniosła uzupełniająco o przeprowadzenie dowodu z:

- zupełnego odpisu KRS 0000594152, na wykazanie daty zmiany adresu spółki w rejestrze
- post z facebook [xxxxxx] o terminie otwarcia sklepu.

Pismem z dnia 26 czerwca 2023 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę o toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie odwołania od decyzji Podkarpackiego WIIH z dnia 19 maja 2023 r. (nr akt: DP.8361.8.2023) oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała ze swoich praw.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Do zadań Inspekcji Handlowej zgodnie z art. 87 ustawy o użytym sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów przepisów art. 37 i art. 39 ww. ustawy. Przepis wskazuje przy tym, że kontrola ta jest przeprowadzona na podstawie ustawy o Inspekcji Handlowej.

Artykuł 37 ust. 4 ustawy o użytym sprzęcie wskazuje, że dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży m.in. informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy, wskazujących że:

- 1) dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru użytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile użyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- 2) dystrybutor dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru użytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile użyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- 3) dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w bezpośredniej bliskości użytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Dystrybutor udostępniający na rynku sprzęt za pomocą środków porozumiewania się na odległość jest obowiązany do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu.

Zgodnie z art. 91 pkt 25 ustawy o zużytych sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej, podlega ten kto wbrew przepisom art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1 - 3 ww. ustawy. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w przypadku, o którym mowa powyżej, stosownie do art. 92 pkt 6 ww. ustawy, wynosi od 5 000 zł do 300 000 zł.

Dodatkowo należy zwrócić uwagę na przepisy art. 39 ww. ustawy, zgodnie z którym dystrybutor jest obowiązany do:

- 1) udostępniania na rynku wyłącznie sprzętu:
 - a) wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego sprzęt wpisanego do rejestru lub pochodzącego od producenta, który wyznaczył autoryzowanego przedstawiciela wpisanego do rejestru,
 - b) oznakowanego zgodnie z art. 14 ust. 1;
- 2) umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu;
- 3) udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 26 ustawy o zużytych sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto nie wykonuje obowiązków o których mowa w art. 39. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w tym przypadku, stosownie do art. 92 pkt 5 ustawy o zużytych sprzęcie, wynosi od 5 000 zł do 500 000 zł.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu (art. 93 ust. 3 ww. ustawy).

Zgodnie z art. 93 ust. 5 ww. ustawy w przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 ww. ustawy orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Natomiast zgodnie z art. 93 ust. 4. jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub, że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć, organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza.

Po przeprowadzeniu analizy zebranych materiałów dowodowych, Prezes UOKiK stwierdza, że ustalenia kontroli przeprowadzonej przez Podkarpackiego WIH dały podstawę do stwierdzenia, że przedsiębiorca nie wykonał ciężących na nim obowiązków wskazanych w:

- art. 37 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie, tj. nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1 - 3 oraz
- art. 39 pkt 2 o zużytych sprzęcie, tj. nie wywiesił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu.

Powyższe dało podstawę do wymierzenia kary pieniężnej w oparciu o art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c ustawy o zużytych sprzęcie oraz art. 104 Kpa. Przy ustalaniu wysokości kary

pieniężnej uwzględniono wszystkie przesłanki określone w art. 93 ust. 3 i 4 ustawy o użytych sprzęcie. Tym samym działania Podkarpackiego WIIH były zgodne z prawem i decyzja została wydana w sposób prawidłowy.

W złożonym odwołaniu strona zarzuciła naruszenie przepisów art. 7, art. 8 oraz art. 77 § 1 Kpa poprzez nierozpatrzenie przez organ pierwszej instancji wszechstronnie oceny całego materiału dowodowego (informacji z KRS oraz informacji uzyskanych w czasie kontroli), a w konsekwencji złamanie zasady prowadzenia postępowania w sposób budzący zaufanie strony do władzy publicznej, polegające na nierozważeniu w sposób prawidłowy zakresu naruszenia, okresu trwania naruszenia oraz stopnia szkodliwości naruszenia, co doprowadziło organ pierwszej instancji do wydania nieprawidłowego rozstrzygnięcia i wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej.

Odnosząc się do powyższego zarzutu Prezes UOKiK wskazuje, że w art. 7 Kpa określona została zasada prawdy obiektywnej oraz zasada uwzględniania interesu społecznego i słusznego interesu obywateli. Zgodnie z tym przepisem, w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. W art. 8 § 1 Kpa zawarto zasadę zaufania do władzy publicznej. Zgodnie z nią organy administracji publicznej prowadzą postępowanie w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej, kierując się zasadami proporcjonalności, bezstronności i równego traktowania.

Z kolei w art. 8 § 2 Kpa określono zasadę utrwalonej praktyki rozstrzygania spraw. Stanowi on, że organy administracji publicznej bez uzasadnionej przyczyny nie odstępują od utrwalonej praktyki rozstrzygania spraw w takim samym stanie faktycznym i prawnym. Natomiast art. 77 § 1 Kpa dotyczy postępowanie dowodowego i wskazuje, że organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy.

Zgodnie z zasadą prawdy obiektywnej (art. 7 Kpa) organy administracji publicznej podejmują wszelkie kroki niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy. Zgodnie z tą zasadą organ prowadzący postępowanie ma obowiązek zebrania i rozpatrzenia materiału dowodowego, aby ustalić stan faktyczny sprawy zgodny z rzeczywistością. W szczególności jest obowiązany dokonać wszechstronnej oceny okoliczności konkretnego przypadku na podstawie analizy całego materiału dowodowego, a stanowisko wyrażone w decyzji uzasadnić w sposób wymagany przez przepisy Kpa. Jednocześnie organy administracji w toku postępowania stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli.

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 29 marca 2023 r., sygn. akt II SA/Kr 50/23 (LEX nr 3559813) wskazuje, że realizując zasadę prawdy obiektywnej, na podstawie art. 7 i 77 § 1 Kpa, organ jest zobowiązany do wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego. Podkreślić jednak trzeba, że postępowanie dowodowe nie jest celem samym w sobie, a przyjęta w postępowaniu administracyjnym zasada zupełności materiału dowodowego nie oznacza, że należy prowadzić postępowanie dowodowe nawet wówczas, gdy całokształt okoliczności ujawnionych w sprawie wystarcza do podjęcia rozstrzygnięcia. Natomiast wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 21 lutego 2023 r., sygn. akt II SA/Kr 1117/22 (LEX nr 3520330) stanowi, że strona nie może zasadnie oczekiwać, że organ administracji publicznej, niejako w jej interesie, dysponując już określonym materiałem dowodowym, będzie poszukiwał jeszcze

innych dowodów, które prowadziłyby do obalenia ustaleń dokonanych na podstawie już zgromadzonych dowodów.

Prezes UOKiK podkreśla, że w przedmiotowej sprawie organ pierwszej instancji zebrał materiał dowodowy, który pozwolił w sposób jednoznaczny i bezsporny na uznanie, iż w dniu 27 stycznia 2023 r. w sklepie należącym do strony postępowania, nie dopełniła ona obowiązków wynikających:

- z art. 37 ust. 4 ustawy o użytych sprzęcie poprzez nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy;
- art. 39 pkt 2 ustawy o użytych sprzęcie poprzez nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania użytego sprzętu.

Prezes UOKiK zwraca również uwagę, że bezstronność, o której mowa w art. 8 § 1 Kpa, jest ciężącym na organie administracji publicznej obowiązkiem prowadzenia postępowania administracyjnego w określony sposób, a mianowicie ustalenia stanu prawnego i faktycznego sprawy, dokonywania interpretacji przepisów oraz zastosowania tych przepisów do ustalonego stanu faktycznego, w tym załatwienia sprawy, w sposób wolny od jakichkolwiek nacisków zewnętrznych i wewnętrznych (wynikających z uprzedzeń, emocji, światopoglądu itd.).

W przedmiotowej sprawie Podkarpacki WIH nałożył na przedsiębiorcę karę w jednej z najniższych z możliwych wysokości. Kara ta została ustalona w oparciu o przestanki ustawowe na podstawie zgromadzonego w sprawie spójnego materiału dowodowego. Na jej nałożenie wpływu nie miały żadne pozaprawne interesy czy osobiste motywacje, które w jakikolwiek sposób mogłyby wpłynąć na sposób załatwienia sprawy.

W art. 8 Kpa przywołana została także zasada równego traktowania. Nakazuje ona organom administracji traktować w taki sam sposób przedsiębiorców, którzy znajdują się w takiej samej sytuacji. Ewentualne zróżnicowane traktowanie jest dopuszczalne jedynie w przypadku stwierdzenia obiektywnie istniejących, prawnie doniosłych różnic w sytuacji danych osób. Realizacja zasady równości nie oznacza identyczności traktowania podmiotów (wyrok NSA z 16.11.2011 r., I OSK 607/11, LEX nr 992610). Obowiązkiem organu jest więc wykluczenie takiego rezultatu wykładni, który mógłby zakłócić zachowanie równego traktowania jednostek oraz nakładania obowiązków i przyznawania uprawnień z pominięciem jakichkolwiek cech jednostkowych, którym nie można przypisać prawnie znaczącego charakteru.

W ocenie Prezesa UOKiK w przedmiotowej sprawie organ pierwszej instancji wydając zaskarżoną decyzję uwzględnił powyższą zasadę. Należy w tym miejscu wskazać na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 25 lutego 2021 r. sygn. akt II SA/Sz 795/20 (LEX nr 3164289), w którym sąd ten stwierdził, iż subiektywne odczucia skarżącego w zakresie braku zaufania do organu prowadzącego postępowanie, nie mogą przesądzać o naruszeniu przepisu procesowego art. 8 Kpa.

Zgodnie z art. 37 ust. 4 ustawy o użytych sprzęcie dystrybutor jest zobowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w ust. 1- 3. Obowiązek informacyjny nakłada na dystrybutora również art. 39 pkt 2 ww. ustawy, tj. zobowiązuje go do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania użytego sprzętu.

W trakcie kontroli inspektorzy IH nie stwierdzili ww. informacji w punkcie handlowym należącym do przedsiębiorcy. Zgodnie z oświadczeniem członka zarządu z 27 stycznia 2023 r. stanowiącego załącznik do protokołu kontroli informacja o odbiorze użytego sprzętu i punktach odbioru takowego w okolicy była umieszczona w części działu sprzedażowego w dziale serwisu i odbioru sprzętu. Jednakże ani inspektorzy IH, ani żadna z obecnych

w trakcie kontroli osób będących pracownikami przedsiębiorcy nie potrafiła wskazać miejsca uwidocznienia informacji wymaganych przez ustawę o zużytym sprzęcie.

Powyższe zostało opisane w protokole kontroli, do którego strona, pouczona o takim prawie, uwag nie wniosła, a tym samym uznała zapisy protokołu za prawdziwe.

Prezes UOKiK wskazuje, że protokół kontroli jest dokumentem urzędowym i zgodnie z art. 76 § 1 Kpa stanowi dowód tego, co zostało w nim urzędowo stwierdzone. Zgodnie wyrokiem z dnia 27 lutego 2020 r. Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w sprawie sygn. VI SA/Wa 2107/19 (LEX nr 3034073), protokół kontroli jako dokument urzędowy korzysta z wiarygodności zawartych w nim ustaleń. Dokument urzędowy stanowi podstawowy element materiału dowodowego w postępowaniu administracyjnym. Dokumenty urzędowe korzystają ze szczególnej mocy dowodowej, ponieważ stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone. Z dokumentem urzędowym związane jest domniemanie prawdziwości jego treści. Organ prowadzący postępowanie nie może wobec tego swobodnie oceniać ani kwestionować treści dokumentu urzędowego. Istota protokołu z kontroli wyraża się w tym, że dokument ten odzwierciedla i potwierdza istniejący w momencie kontroli stan faktyczny.

W ocenie Prezesa UOKiK, biorąc po uwagę materiał dowodowy zgromadzony w toku kontroli, tj. ustalenia inspektorów, jak również informacje przedstawione przez stronę, Podkarpacki WIIH prawidłowo uznał za udowodnione, iż w kontrolowanej placówce brak było umieszczonych w widocznym miejscu informacji, o których mowa w art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie. Tym samym odmówił wiarygodności oświadczeniu członka zarządu z dnia 27 stycznia 2023 r. Skoro bowiem sami pracownicy sklepu nie byli w stanie wskazać miejsca uwidocznienia przedmiotowych informacji, tym bardziej nie mogli tego dokonać przypadkowi klienci. Ponadto sama strona w odwołaniu przyznaje, że „... informacja mogła być niewidoczna dla kontrolujących oraz dla konsumentów, bowiem znajdowała się pomieszczeniu serwisu, w którym to klienci zdają zużyty sprzęt, to jednak jak zostało wskazane w zaskarżonej decyzji, informacja ta niezwłocznie i dobrowolnie została umieszczona w miejscu widocznym na sali sprzedaży”. Odnosząc się do argumentów przedstawionych przez stronę w odwołaniu, Prezesa UOKiK podkreśla przy tym, że podstawą wydania decyzji był stan faktyczny zastany w chwili wszczęcia kontroli, w miejscu jej przeprowadzenia. Podkarpacki WIIH nie neguje, że po ujawnieniu nieprawidłowości strona podjęła działania naprawcze. Były one jednak wynikiem ustaleń kontroli, w trakcie której je stwierdzono. Organ drugiej instancji zauważa ponadto, że strona nie przedstawiła żadnych dowodów mogących podważyć wiarygodność protokołu kontroli. Dlatego też nie może uznać za udowodnione przez stronę, iż wspomniana przez nią informacja faktycznie znajdowała się w dziale serwisu. Natomiast nawet przyjmując za wiarygodne stwierdzenie strony w tym zakresie podkreślić należy, iż informacja nie była ona umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży, do czego obligują art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie. Bez znaczenia dla sprawy pozostaje także, czy informacje wymagane ww. ustawą znajdowały się we wcześniejszym miejscu prowadzenia działalności gospodarczej.

Strona zarzuciła Podkarpackiemu WIIH nierozważenie w sposób prawidłowy zakresu naruszenia, okresu trwania naruszenia oraz stopnia szkodliwości naruszenia, co doprowadziło do wydania nieprawidłowego rozstrzygnięcia i wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej.

W ocenie Prezesa UOKiK Podkarpacki WIIH wydając przedmiotową decyzję, przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej prawidłowo uwzględnił przesłanki wymiaru kary określone w art. 93 ust. 3 ustawy o zużytym sprzęcie, to jest stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu. Określając zakres naruszenia organ pierwszej instancji wskazał, że dotyczył on braku

wypełnienia obowiązków dystrybutora wynikających z art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie (co zostało obszernie omówione powyżej). Natomiast analizując przesłankę dotyczącą okresu trwania naruszenia Podkarpacki WIIH wskazał, że nie jest możliwe dokładne ustalenie czasu trwania naruszenia, gdyż była to pierwsza kontrola działalności przedsiębiorcy w ostatnich 5 latach. Tym samym organ wydający decyzję mógł odnieść się jedynie do dnia, w którym stwierdzono naruszenie prawa, to jest pierwszego dnia kontroli. Natomiast strona w odwołaniu wskazuje, że okres ten mógł trwać od września 2022 r. (od przeniesienia sklepu do nowej lokalizacji) do dnia wszczęcia kontroli. Zdaniem Prezesa UOKiK okres trwania naruszenia przyjęty przez organ pierwszej instancji (na podstawie zgromadzonych materiałów) jest korzystniejszy dla strony od wskazanego przez nią w odwołaniu. Należy przy tym zaznaczyć, że fakt zmiany lokalizacji sklepu nie stanowi przesłanki do odstąpienia przez przedsiębiorcę od obowiązku stosowania prawa. Przedsiębiorca prowadząc sprzedaż sprzętu elektrycznego i elektronicznego powinien wypełniać nałożone na niego obowiązki od pierwszego dnia prowadzenia działalności gospodarczej w nowej lokalizacji. Z kolei oceniając stopień szkodliwości naruszenia organ pierwszej instancji właściwie wskazał, iż naruszone zostały wymogi informacyjne, a więc prawo klientów do informacji o właściwym postępowaniu z odpadami elektrycznymi i elektronicznymi oraz możliwości oddania zużytego sprzętu, co jest bardzo istotne z punktu widzenia ochrony środowiska, wpływu na środowisko naturalne lub zdrowie ludzkie. Tym samym zarzut nierozważenia powyższych kryteriów nie znajduje uzasadnienia.

Biorąc powyższe pod uwagę Prezes UOKiK uznał zarzut naruszenie przepisów art. 7, art. 8 oraz art. 77 § 1 Kpa za bezzasadny.

W odwołaniu przedsiębiorca zarzucił ponadto naruszenie art. 189 f § 1 pkt 1 Kpa poprzez jego niezastosowanie w sytuacji kiedy strona jeszcze w pierwszym dniu kontroli tj. przed zakończeniem postępowania zaprzestała naruszenia prawa umieszczając - przenosząc wymagane informacje wynikające z ustawy o zużytych sprzęcie na salę sprzedaży z działu serwisu oraz w sytuacji, kiedy waga naruszenia prawa jest znikoma, biorąc pod uwagę okoliczności faktyczne sprawy, a dotyczące okresu trwania naruszenia oraz stopnia szkodliwości naruszenia, które winny być uznane za nieistotne z punktu widzenia negatywnych następstw dla wartości podlegających ochronie.

Prezes UOKiK, nie zgadza się również z tym zarzutem i po przeanalizowaniu sprawy, podobnie jak organ pierwszej instancji, nie widzi podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa. Zgodnie z ww. przepisem organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa. Czyli muszą być spełnione łącznie dwa warunki, pierwszy waga naruszenia jest znikoma, oraz drugi strona zaprzestała naruszenia prawa.

Zarówno Prezes UOKiK jak i Podkarpacki WIIH zgadzają się ze stroną, że zaprzestała ona naruszania prawa już w pierwszym dniu kontroli poprzez umieszczenie w widocznym miejscu wymaganych informacji. Natomiast odnosząc się do pierwszego z warunków, organ drugiej instancji zgadza się z oceną, że waga naruszenia prawa przez stronę nie mogła zostać uznana za znikomą, gdyż nie dopełniła ona obowiązków informacyjnych - dotyczących nieodpłatnego odbioru przez dystrybutorów zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych oraz umieszczenia w sklepie stacjonarnym informacji dotyczącej adresów punktów zbierania zużytego sprzętu. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie i tym samym skali naruszeń nie można uznać za znikomą.

Prezes UOKiK nie może zgodzić się ze stanowiskiem strony, że brak ww. informacji można uznać za nieistotny z punktu widzenia negatywnych następstw dla wartości podlegających ochronie. Jak słusznie stwierdził organ pierwszej instancji w treści zaskarżonej decyzji, niespełnienie przez stronę obowiązków wynikających z art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie utrudniało konsumentom dostęp do informacji o przysługujących im uprawnieniach w zakresie odbioru zużytego sprzętu, a w konsekwencji mogło prowadzić do naruszenia zasad gospodarowania zużytych sprzętem. Ponadto konsumenci pozbawieni informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu mogli nie być świadomi o ich istnieniu i w związku z tym niezgodnie z prawem rozporządzać zużytych sprzętem. Zgodnie z art. 1 ustawy o zużytych sprzęcie ustawa określa środki służące ochronie środowiska i zdrowia ludzi przez zapobieganie niekorzystnym skutkom wytwarzania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego i gospodarowania nim lub przez ograniczanie tych skutków oraz ogólnych skutków wykorzystania zasobów i poprawę efektywności ich wykorzystania. Szczególne znaczenie celów, których ochronie służą przepisy ustawy o zużytych sprzęcie wynika z implementowanej do tejże ustawy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego - zgodnie z preambułą dyrektywy do celów skutecznego zbierania WEEE niezbędne jest przekazanie użytkownikom informacji w sprawie wymogu zaniechania pozbywania się WEEE jako nieposortowanych odpadów komunalnych oraz wymogu selektywnej zbiórki WEEE, a także w sprawie systemów zbierania i ich znaczenia dla gospodarowania WEEE. Informacje te wymagają właściwego oznaczania EEE, który mógłby skończyć w koszach na śmieci lub podobnych punktach zbierania odpadów komunalnych (motyw 25). Tymczasem z ustaleń kontroli wynika, iż Strona dopuściła się naruszeń obowiązków informacyjnych mających służyć realizacji celów leżących u podstaw tej regulacji prawnej. Z powyższych względów nie sposób uznać aby waga naruszenia była znikoma.

O mało znaczącej wadze naruszenia w przypadku omawianej regulacji można byłoby mówić wówczas, gdyby wymagane prawem informacje były umieszczone w sposób niepełny (np. brakowałoby w nich części zapisów), (wyrok WSA w Warszawie z dnia 15 stycznia 2020 r. VI SA/Wa 1989/19). Z całą pewnością należy stwierdzić, że nie dotyczy to sytuacji, w której brak było jakichkolwiek informacji wymaganych przepisami prawa. Tym samym, w niniejszej sprawie nie można mówić o znikomej wadze naruszenia prawa.

Tym samym w przedmiotowej sprawie pomimo podjętych działań naprawczych (czyli spełnienia jednej z dwóch przesłanek) przez stronę nie można zastosować art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, gdyż jak wskazano powyżej określone w tym przepisie przesłanki muszą wystąpić łącznie.

Strona podniosła, że jak wynika z zaskarżonej decyzji organ uznał, że o braku znikomości naruszenia przemawia fakt, iż nie dopełniła ona obowiązków informacyjnych w sklepie stacjonarnym. Według strony taka interpretacja przepisu oznacza, iż organ nigdy nie mógłby zastosować odstępstwa od wymierzenia kary, skoro jego zdaniem samo naruszenie obowiązku nie może być uznane za znikome.

Zdaniem Prezesa UOKiK argument ten nie zasługuje na uwzględnienie. W uzasadnieniu decyzji Podkarpacki WIH w sposób jednoznaczny i szczegółowy wskazał skalę naruszenia obowiązku informacyjnego. Dotyczyło ono braku umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji, o których mowa w art. 37 ust. 1, 2 i 3 ustawy oraz art. 39 pkt 2 ustawy. Biorąc pod uwagę skalę naruszenia, organ pierwszej instancji nie mógł uznać go za znikome. Nie można zgodzić się w twierdzeniem strony, że każde naruszenie uznawane jest przez organ administracyjny jako większe niż znikome. Z całą pewnością o znikomości można mówić, gdy informacja jest niepełna, nie zawiera wszystkich elementów wymaganych przez prawo, ale nie w przypadku, gdy strona nie wypełnia wszystkich obowiązków

wymaganych w tym zakresie, tj. jak postępować ze użytym sprzętem. Zdaniem Prezesa UOKiK w przypadku, gdy ustawodawca przewidział sankcję administracyjną za naruszenie konkretnych obowiązków, nie można zgodnie z tokiem rozumowania strony uznać, że naruszenia te charakteryzują się znikomością. Jak wskazano w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji oceniając stopień szkodliwości naruszenia organ uwzględnił, że naruszone zostały wymogi informacyjne, czego skutkiem może być negatywny wpływ na środowisko naturalne, a w konsekwencji na zdrowie ludzi. Niezachowanie przedmiotowego obowiązku ma negatywny wpływ na budowanie świadomości ekologicznej i zachowanie konsumentów.

Ustawa o użytym sprzęcie w art. 93 ust. 3 zawiera przesłanki wymiaru administracyjnej kary pieniężnej, dlatego też brak jest podstaw do stosowania w przedmiotowej sprawie art. 189d Kpa, na co wskazuje strona w odwołaniu. Zgodnie z art. 93 ust. 3 ustawy okres naruszenia prawa stanowi oddzielne kryterium, a nie jak w art. 198d pkt 1 Kpa przy określeniu wagi i okoliczności naruszenia prawa. Kryteria ochrony życia i zdrowia oraz środowiska naturalnego w świetle art. 93 ust. 3 ustawy miały wpływ na ocenę stopnia szkodliwości naruszenia.

Prezes UOKiK nie może odnieść się do stwierdzenia strony, że w związku z naruszeniem przepisów nie nastąpiły żadne negatywne skutki dla konsumentów przez pięć miesięcy (od przeniesienia sklepu do dnia kontroli), gdyż i w tym okresie sprzęt był odbierany od konsumentów. Należy zwrócić tu uwagę na to, iż strona nie przedstawiła żadnych dowodów na potwierdzenie tej tezy. Jednocześnie strona przyznała jednak, że w placówce handlowej po zmianie lokalizacji brak było informacji, o których mowa w art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ustawy przez okres 5 miesięcy, to jest od września 2022 r. do stycznia 2023 r.

Zdaniem strony organ pierwszej instancji, stosownie do art. 189f § 1 Kpa powinien odstąpić od nałożenia kary i poprzestać na pouczeniu, co byłoby zgodne z zasadą proporcjonalności. W jej ocenie Podkarpacki WIIH nie rozważył wszechstronnie okoliczności sprawy w odniesieniu do stopnia i wagi naruszenia co doprowadziło do błędnego rozstrzygnięcia i wymierzenia kary pieniężnej, pomimo, że naruszenie było nieistotne z uwagi na czas naruszenia i jego skutki. Według strony organ powinien odstąpić od ukarania, gdyż przedsiębiorca przeniósł sklep i organizował sprzedaż na nowym miejscu, a dodatkowo niezwłocznie w pierwszym dniu kontroli usunęła nieprawidłowości. Strona uważa, że obligatoryjność kary, która z założenia ma charakter represyjny i prewencyjny i ma służyć zapewnieniu przestrzegania prawa nie może sama z siebie sprzeciwiać się zakwalifikowaniu rozpatrywanego naruszenia jako znikomego. Każdy przypadek wymaga bowiem indywidualnej analizy pod kątem wyżej wskazanych okoliczności faktycznych, której organ prawidłowo nie dokonał naruszając zasadę prawdy obiektywnej.

Odnosząc się do powyższego Prezes UOKiK wskazuje, że zasada proporcjonalności wymaga należytego wyważenia celu i środka użytego do jego realizacji. Ze wskazanej zasady wynika nakaz stosowania skutecznych środków prawnych, tj. takich, które mogą doprowadzić do realizacji celów zamierzonych przez ustawodawcę. Środki te zgodne z zasadą proporcjonalności to przy tym środki niezbędne. Istota zasady proporcjonalności sprowadza się zatem do tego, by ingerencja władzy publicznej w sferę praw i wolności jednostki nie była nadmierna i służyła określonej w ustawie celowi. Zasada proporcjonalności nie może jednak prowadzić do stwierdzenia, iż w każdej sytuacji organ prowadzący postępowanie winien odstąpić od wymierzenia kary. W przedmiotowej sprawie, jak zostało wskazane wcześniej, Podkarpacki WIIH rozważył przesłanki przemawiające za i przeciw nałożeniu kary. Ustawa o użytym sprzęcie nie przewiduje odstępstw od jej stosowania w związku z kryterium czasu prowadzenia działalności danej placówki handlowej. Wynikający z ustawy o użytym sprzęcie obowiązek informacyjny jest jasny, jeżeli przedsiębiorca prowadzi sprzedaż sprzętu elektrycznego i elektronicznego musi uwidocznic informacje wskazane

w art. 37 ust. 1 -3 i art. 39 pkt 2 ww. ustawy. Tymczasem strona niesłusznie uważa, iż przeniesienie działalności gospodarczej do nowego punktu sprzedaży usprawiedliwia ją w przypadku nierespektowania obowiązków wynikających z ww. przepisów, a jednocześnie obliguje organ do odstąpienia od ukarania.

Prezes UOKiK wskazuje, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką właśnie jest kara pieniężna nakładana na podstawie przepisów ustawy o zużytym sprzęcie, jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego przypisaną mu obiektywną odpowiedzialność za naruszenie ciążących na nim obowiązków. Samo zaś stwierdzenie - udowodnienie faktu braku właściwej informacji wymaganej przepisami prawa jest wystarczającą przesłanką do nałożenia kary pieniężnej (co miało miejsce w tej sprawie). Nie ma przy tym znaczenia czy niedopełnienie obowiązku nastąpiło z winy (umyślnej czy nieumyślnej) danego podmiotu, czy też nie. Dodatkowo wskazać należy, że ustawa nie przewiduje możliwości badania przez organ Inspekcji Handlowej istnienia winy, bądź jej braku po stronie podmiotu, u którego ujawniono nieprawidłowości. Zatem samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną.

Mając powyższe na uwadze Prezes UOKiK stwierdza, że brak jest podstaw do uznania, iż przy wydawaniu zaskarżonej decyzji Podkarpacki WIH naruszył art. 189f § 1 pkt 1 Kpa.

Prezesa UOKiK wskazuje, że nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W ocenie Prezesa zastosowanie art. 189 f § 2 Kpa nie będzie miał zastosowania w przedmiotowej sprawie. Literalna wykładnia w/w przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: „Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że "usunięcie naruszenia prawa" nie jest tożsame z "zaprzestaniem naruszenia". Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszanie przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało”). Charakter naruszeń, jakich dopuściła się Strona, wyklucza możliwość usunięcia skutków naruszenia prawa (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z dnia 25.07.2019 r. Sygn. akt VI SA/Wa 991/19: „*Warunkiem odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest także przywrócenie stanu zgodnego z prawem, naruszonego przez zachowanie stanowiące podstawę odpowiedzialności administracyjnej. Jak słusznie podkreślił organ usunięcie naruszenia prawa nie jest tożsame z zaprzestaniem naruszania. Aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia.*”). Zatem w przedmiotowej sprawie brak jest możliwości zastosowania art. 189f § 2 i 3 kpa.

Podsumowując Prezes UOKiK stwierdza, że Podkarpacki WIH, miał podstawy do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt. 25 i 26 lit. c ustawy o zużytym

sprzęcie. Organ pierwszej instancji właściwie wziął pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, jak również uwzględnił kryteria wymiaru kary zawarte w art. 93 ust. 3 ww. ustawy, dokonał również właściwej analizy przestępstw zawartych w art. 189f Kpa oraz okoliczności wskazanych w art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, wymierzając karę w dolnej granicy przedziału wskazanego w art. 92 pkt 5 i 6 ww. ustawy, tj. 5 500 zł.

Należy również uznać, że organ pierwszej instancji właściwie zastosował także zasadę określoną w art. 93 ust. 5 ww. ustawy, orzekając jedną karę za wszystkie stwierdzone nieprawidłowości. Organ dodatkowo podkreśla, że kara została wymierzona w dolnej granicy możliwej do nałożenia kary określonej w art. 92 pkt 5 (od 5 000 zł - 500 000 zł) i 6 (od 5 000 zł - 300 000 zł) tej ustawy. Kara pieniężna ustalona przez Podkarpackiego WIIH na poziomie 5 500 zł, zdaniem organu drugiej instancji została ustalona na jednym z najniższych poziomów, biorąc pod uwagę, ustalony przez ustawodawcę szeroki przedział wysokości kary oraz, że przedsiębiorca nie wypełnił obowiązków wynikających z dwóch przepisów ustawy o zużytym sprzęcie, tj. art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt. 2 ww. ustawy.

Organ drugiej instancji analizując sprawę, przeanalizował również załączoną do odwołania dokumentację na okoliczność przeprowadzenia postępowania dowodowego, o który zawniosowała strona, tj. załączony zupełny odpis KRS 0000594152, na wykazanie daty zmiany adresu spółki w rejestrze oraz post z facebook [xxxxxxx] o terminie otwarcia sklepu. Bez znaczenia dla sprawy, jak wykazano wyżej, pozostaje czy informacje wymagane ustawą o zużytym sprzęcie znajdowały się we wcześniejszym miejscu prowadzenia działalności gospodarczej. Dowody zgromadzone w sprawie - w postaci ustaleń kontroli udokumentowanych w protokole kontroli nie pozostawiają wątpliwości, iż strona nie dopełniła obowiązków wynikających z art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ww. ustawy. Uwzględniając powyższe Prezes UOKiK stwierdza, że wniosek strony zawarty w odwołaniu o przeprowadzenie postępowania dowodowego należy uznać za bezzasadny.

Mając na uwadze powyższe w ocenie organu drugiej instancji brak jest podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji i odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej czy też uchylenia decyzji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania organowi pierwszej instancji.

Stosownie do art. 93 ust. 6 i 7 ustawy o zużytym sprzęcie, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Rzeszowie w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stanie się ostateczna.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:

- do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowo-administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2022 poz. 2651 ze zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 259, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535); art. 94 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2022 r. poz. 1622).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. [xxx]
2. Podkarpacki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej
3. a/a